

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

Ryhmä: 6

FCI:n numero: 132
Hyväksytty: FCI 17.7.1997
SKL-FKK 10.6.1999

HAMILTONINAJOKOIRA

(HAMILTONSTÖVARE)

Alkuperämaa: Ruotsi

1/3

KÄYTTÖTARKOITUS: Hamiltoninajokoira on jäniksen ja ketun metsästyksen käytettävä koira, joka ajaa haukkuen. Se on yksin ajava ja se ei saa olla kiinnostunut sorkkaeläimistä.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Ruotsissa on ollut jo 1500-luvulla ajavia koiria. Vuoteen 1789 asti metsästyksessä oli aatelien ja kuninkaallisten etuoikeus. Vasta 1700-luvun lopulla rahvas sai oikeuden metsästä. Aatelien harrastamat ajokoirasuvut levisivät silloin laajempiin piireihin.

Hamiltoninajokoiralla on kirjava tausta, sillä sen esi-isinä on mm. sekä eteläsaksalaisia että sveitsiläisiä ajokoiria. Sen kehittämisessä on käytetty myös englanninketukoiraa ja harrieria.

Tukholman näyttelyssä vuonna 1886 esitettiin 189 ajokoiraa, niiden joukossa kreivi A.P.Hamiltonin omistamat Pang ja Stella. Näitä koiria pidetään nykypäivän hamiltoninajokoiran tai ruotsinajokoiran, kuten sitä ensin kutsuttiin, alkuperänä. Vuonna 1921 rotu nimettiin hamiltoninajokoiraksi kunnianosoitukseksi Ruotsin Kennelklubbin ensimmäisen puheenjohtajan A.P.Hamiltonin muistolle. Hamiltoninajokoiraa pidetään Ruotsin kansallisrotuna.

YLEISVAIKUTELMA: Kolmivärinen, suorakaiteen muotoinen ja rakenteeltaan sopusuhtainen, ei raskas. Sen tulee ilmentää suurta voimaa ja kestävyyttä. Sukupuolileima on selvä.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Ystävällinen ja rauhallinen.

PÄÄ: Pitkänomainen.

KALLO-OSA: Hieman holvautunut ja kohtuullisen leveä.

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Íslands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

HAMILTONINAJOKOIRA

2/3

OTSAPENGER: Selvästi havaittava, ei liioiteltu.

KIRSU: Musta ja hyvin kehittynyt; sieraimet ovat avoimet.

KUONO-OSA: Kuononselkä on suora ja samansuuntainen kuin kallon ylälinja. Kuono on voimakas, sekä päältä että sivulta katsottuna lähes tasaleveä. Kuono-osa on pitkä. Etäisyys kirsusta silmän sisäkulmaan on sama kuin silmän sisäkulmasta niskakyhmyyn.

HUULET: Ylähuuli on ohut, tiivis, kauniisti kaartunut ja hieman riippuva. Uroksen huulet ovat voimakkaammat kuin nartun.

HAMPAAT / PURENTA: Leikkaava purenta. Hampaat ovat voimakkaat ja hyvin kehittyneet.

POSKET: Litteät.

SILMÄT: Väriltään tummanruskeat. Ilme on rauhallinen.

KORVAT: Hieman lyhyemmät kuin etäisyys korvantyven etureunasta kuonon puoliväliin. Ne ovat kiinnittyneet siten, että koiran ollessa kiinnostunut ne voivat kohota kallon tasolle. Korvat ovat pehmeät ja niiden sisäreuna riippuu sileästi poskenmyötäisenä.

KAULA: Pitkä, voimakas ja kauniisti runkoon liittyvä. Uroksen kaula on selvästi kaareutunut. Nahka myötäilee kaulaa joustavasti ja tiiviisti.

RUNKO

SÄKÄ: Selvästi havaittava.

SELKÄ: Vahva ja tasainen.

LANNE: Lihaksikas ja hieman kaareva.

LANTIO: Hieman viisto, pitkä ja leveä.

RINTAKEHÄ: Hyvin kehittynyt, kyynärpäiden tasolle ulottuva ja pitkä. Kylkiluut ovat hieman kaarevat.

ALALINJA JA VATSA: Vatsaviiva on vain hieman kohoava.

HÄNTÄ: Suoraan selkälänjan jatkeeksi kiinnittynyt ja kintereisiin ulottuva. Häntä on tyvestään vahva ja kapenee kärkeä kohti. Se on asennoltaan suora tai hieman sapelimainen. Koiran liikkua hännän ei tulisi nousta selkälänjan yläpuolelle.

RAAJAT

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat edestä katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset. Luusto on voimakas ja sopusoinnussa koiran kokonaisuuden kanssa.

LAVAT: Lihaksikkaat, pitkät, viistot ja tiiviisti runkoon kiinnittyneet.

OLKAVARRET: Pitkät ja selvästi viistot.

KYYNÄRPPÄÄT: Tiiviisti rungon myötäiset, eivät rintakehän alapuolelle sijoittuneet.

RANTEET: Joustavat.

VÄLIKÄMMENET: Vain hieman viistot.

KÄPÄLÄT: Soikeat. Varpaat ovat hyvin kaareutuneet ja tiiviisti yhdessä.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Takaraajat ovat takaa katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset.

REIDET: Leveät ja lihaksikkaat.

POLVET: Hyvin kulmautuneet.

KINTEREET: Hyvin kulmautuneet.

VÄLIJALAT: Lyhyet, kuivat ja koiran seistessä pystysuorat.

KÄPÄLÄT: Kuten etukäpälät. Kannukset eivät ole toivottavat.

LIIKKEET: Yhdensuuntaiset ja tehokkaat. Hyvä askelpituus.

KARVAPEITE

KARVA: Peitinkarva on karheaa ja tiiviisti rungonmyötäistä, ei liian lyhyttä. Päässä, korvissa ja raajojen etuosassa karva on lyhyttä ja sileää. Reisien takaosassa ja hännän alapuolella karva saa olla pitempää.

VÄRI: Kolmivärinen. Mantteli, niska ja hännän yläpuoli ovat mustat. Pää, korvat, rungon alaosa, lavat, reidet ja hännän alapuoli ovat ruskeat, jonka sävy voi olla kellanruskeasta lämpimään punaisenruskeaan. Valkoista väriä esiintyy ”pläsissä”, kaulan alapuolella, niskassa, rinnassa, raajojen alaosassa, käpälissä ja hännäpäässä.

KOKO

SÄKÄKORKEUS: Ihannesäkäkorkeus uroksilla 57 cm, sallittu vaihtelu 53 – 61 cm, ihannesäkäkorkeus nartuilla 53 cm, sallittu vaihtelu 49 – 57 cm.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

Vaaleat silmät; puutteellinen sukupuolileima; leveä pää, lyhyt tai suippo kuono-osa, voimakkaat posket, korostunut niskakyhmy, kovera kuononselkä; ylä-, ala- tai tasapurenta; lyhyt ja jyrkkä lantio, jonka johdosta koira liikkuu takaraajat rungon alla ja häntä pystyssä; pehmeä selkä, lapojen kärjet ovat okahaarakkeita korkeammalla; heikosti rajautunut mantteli, jossa on runsaasti ruskeita karvoja; liian laaja musta mantteli, joka ulottuu rinnan alosaan, lappoihin ja reisiin; liian suuret tai virheellisesti sijoittuneet valkoiset merkit; kaksivärisyys (keltavalkoinen, mustavalkoinen, mustaruskea) tai jonkin värin liian runsas esiintyminen.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Luoksepäästämättömyys; rotumääritelmän salliman säkäkorkeuden ylitys tai alitus; voimakas ylä- tai alapurenta.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.